

Quan caçar és pecat

La recent mort de Cecil, el lleó insígnia de Zimbàbue, en una cacera il·legal ha tornat a posar d'actualitat una pràctica reservada només a rics.

Reportatge de Nil Cañellas

“**C**abri'm un babuí i un lleopard, si us plau”, demana el caçador acompanyat dels corresponents guies. “En total, seran 32.300 €”, li respon l'encarregat de la cacera. I afegeix: “Un cop realitzat el tràmit, només caldria carregar les armes i iniciar l'aventura que suposa una cacera”.

Tot i que aquesta conversa és completament fictícia, bé es podria assemblar a la que va mantenir el dentista estatunidenc Walter Palmer amb l'empresa orga-

nitzadora del safari que va realitzar, i que va suposar la cruel mort del lleó Cecil, símbol i atracció turística de Zimbàbue.

Al continent africà, la caça organitzada és una pràctica habitual en una vintena de països, entre els quals hi ha Sud-àfrica, Namíbia o Zimbàbue. Els anomenats “trofeus de cacera” són aquells animals que, previ pas per caixa –un pagament que es realitza a preu d'or–, el caçador té dret a abatre, siga amb una escopeta o amb un arc i fletxes. Per evitar la completa desaparició de certes espècies, les regions on

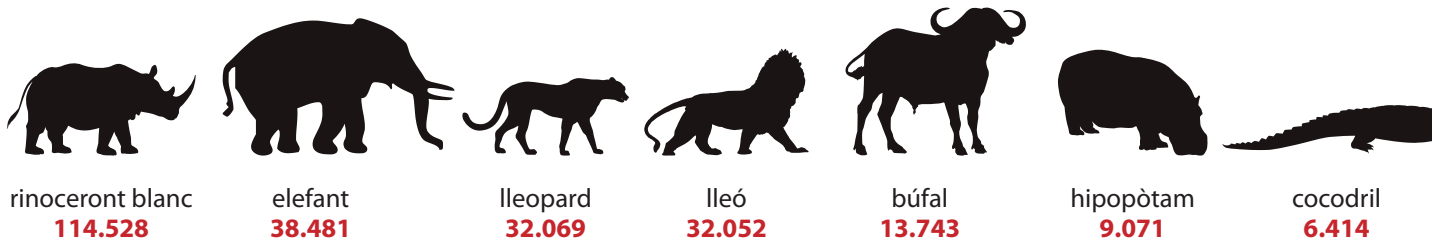
es permet aquesta pràctica han establert unes quotes –més o menys respectades– que varien en funció de la raresa de l'animal i la seva perillositat. D'aquesta manera, el preu que costa caçar un babuí, àmpliament estès pel territori africà (uns noranta euros) es troba lluny del preu d'un elefant (38.000 euros) o del d'un rinoceront blanc (més de 100.000 euros).

Alternativa financera

El turisme de cacera, dins del volum total de turistes als països on aquestes es-

Full de comanda

Tarifes en euros a partir de diferents organitzadors de safaris

El lleó Cecil, símbol de Zimbàbue, al parc natural de Hwange l'any 2010.

pecialista en la fauna africana, el Govern s'embutxaca fins a un 44% dels beneficis provinents del turisme de la caça.

Un estudi realitzat l'any 2013 per Economists At Large, associació que fa estudis sobre economia, finances i sostenibilitat, va calcular que només la caça de lleons mou al voltant de 200 milions d'euros l'any.

Però aquests són beneficis econòmics que, un cop recaptats, no repercuteixen significativament en la població de la zona, ni en infraestructures ni en cap aspecte que els pugui beneficiar quantitativament. De fet, l'estudi realitzat l'any 2009 per la Unió Internacional per la Conservació de la Natura (UICN) va posar de manifest que el repartiment dels beneficis per hectàrea provinents de la caça, a les comunitats locals, és ínfim. D'entre els diferents països, destaca Zàmbia, amb una repercussió de 0,06 dòlars per hectàrea; Tanzània, amb 0,04 dòlars, o Burkina Fasso, amb 0,07 dòlars per hectàrea.

Una situació que molts habitants dels mateixos països on es permet i fomenta la caça veuen amb recel per l'opacitat dels governs i la falta d'un repartiment equitatiu dels beneficis.

El dentista, el lleó i les conseqüències

Mentre el debat sobre les conseqüències que comporta la realització d'aquestes pràctiques de caça als mateixos països on es realitzen continua obert i cospa l'atenció de molts habitants fora del continent africà, una creixent sensibilització vers el món animal sembla estar apoderant-se de moltes consciències.

El cas del lleó Cecil n'és l'últim. De fet, en aquest hi convergeixen diferents aspectes. En primer lloc, la manca de llicència dels integrants de l'atac i, en se-

gon lloc, les armes que van utilitzar. La cacera del dentista estatunidenc es va realitzar amb un arc i fletxes, però no van ser suficients per abatre Cecil; de manera que després de dos dies de seguiment del felí ferit, enganyar-lo amb un esquer de carn i un rastre de sang, el van rematar amb un tret.

Però això no va ser només el que ha indignat la societat. A banda de tractar-se del lleó símbol del país, Cecil portava un collar GPS que els caçadors van intentar trencar, ja que formava part d'un programa d'investigació de la Universitat d'Oxford per tal de recollir dades sobre la seva forma de vida i longevitat. A més a més, Cecil vivia en una zona protegida, que és el territori on inicialment va ser ferit. En ser un animal protegit i que vivia en una zona especialment vigilada, els integrants de la cacera van utilitzar l'esquer de carn per atraure el lleó fora de la zona protegida, i així evitar-se problemes legals en abatre finalment l'animal.

Tot aquest conjunt de pràctiques voventant la legalitat de la caça, sumades a la petició d'extradició de l'assassí del lleó per part del Govern de Zimbàbue, han acabat configurant un cas que ha commogut la consciència de moltes persones.

Així, i com a símbol de solidaritat amb Cecil i el seu país d'origen, els Estats Units van decidir il·luminar l'Empire State Building amb uns quaranta projectors, a través dels quals es van poder observar diferents imatges d'animals en perill d'extinció i d'altres que són objecte de cacera, entre els quals hi havia la imatge de Cecil.

Aquest, però, no és més que un altre tipus de turisme de dubtosa ètica, com ho és el turisme sexual. Cal recordar que els humans continuem sent animals i, com a tals, som els únics que practiquem la caça com a atracció i per plaer. Un fet que ja de per si hauria de posar en dubte la caça recreativa d'animals. •

tan permeses, acaben suposant el tant per cent més baix de tot el sector turístic. Però les elevades quantitats que els turistes/caçadors paguen justifiquen l'interès dels diferents països a regular aquestes pràctiques. De fet, els encarregats de decidir i acotar els territoris i parcel·les dedicades a la caça, així com quina serà la quota d'animals que podran ser caçats, són els mateixos governs, que alhora són els principals beneficiaris d'aquesta pràctica. A Tanzània, per exemple, segons un informe realitzat per Vernon Booth, es-

